

...KAO TAT U NOĆI (LK 12: 39-40)

Hrvoje Petrušić

Isusov dolazak na svijet, sa svim svojim upriličenjima i posljedicama, zbio se posve neočekivano i nedokučivo ljudskom umu. Nitko, zacijelo, ne bi točno onako predvidio vrijeme i način Božjega utjelovljenja, koje se Hegelu učinilo čudovišnim, a Kierkegaardu komičnim. Prvoga je potresla činjenica Božjega padanja na razinu ljudskoga, a drugoga nasmi-
jao slučaj da se Savršenstvo očitovalo u liku jednog anonimnog tesara iz Nazareta. Svemogućí nadodé sred povijesti kao bespomoćno dijete, rodivši se u dalekoj rimskoj provinciji, i to usred špilje, s domaćim blagom?! Takvoga Mesiju nitko nije očekivao. Još manje onoga koji će svoje uzvišeno poslanje usporediti s postupcima lopova i razbojnika. Baš o tomu nam govori malena perikopa iz Lukina evanđelja gdje se ilustrira ta izokrenutost Božje „logike“, odnosno teologika spasenjskih događaja, po mnogočemu suprotna ljudskom načinu razmišljanja.

Isus – a s njim i Božja vladavina u svijetu, plastično prisposobljena kao kraljevstvo nebesko – upada u prostor ljudskoga, poput provalnika čijem se posjetu nitko nije nadao. Izdubio si je prolaz u zidovima koje smo sami sagradili, ne bi li se tako osigurali od svega onoga, nama tuđega, nepoznatoga i prijetećega. I bili svoji na svome. Provalio je u sferu kojom gospodare demoni i bogovi ovoga svijeta – idoli od kojih često očekujemo izbavljenje, spasenje i blagostanje. Stupio je u stvarnost koju omeđuju zidovi, granice, podjele i razlike. Siromašnu zajedništvom, bratstvom i slogom. Takav je, naime, svijet čije su zakonitosti utvrđene načelom grješnosti. Onaj razdora i podijeljenosti.

Nisu ga zadržali debeli zidovi naših tvrđava načinjenih od moći, bogatstva, znanja, časti, dostignuća, slave...i svega sjaja i materijala ovozemaljskoga. U čas kada i ne pomislismo, našao se usred naše zone udobnosti, uzdrnavši sve što držasmo čvrstim i sigurnim, donoseći, uhu nenaviklom na takav glas i oku slijepomu za prijeporan znak odozgo, radosnu vijest koja sve po zlu izvrnuto preokreće na dobro.

Takav iznenadan i časovit proboj, bio je potreban zbog hermetičnosti svijeta obilježenog grijehom – sveprisutnom silom koja zarobljava i zatvara čovjeka, čineći ga nepropusnim za dodir milosti. Posve nepri-
stupaćan, ne uspijeva se vlastitim snagama otvoriti Bogu i razumjeti

Njegovu teologiku. Ne čudi stoga što mu se Isusove riječi i djela čine skandaloznima i neshvatljivima. Kraljevstvo je Božje provala milosti u taj i takav raskomadani svijet. Krišom, nečujno i posve neočekivano. Ali, u snazi koja jakoga može obuzdati (Mk 3, 27) i preoteti mu vlast nad grešnima. Iskopalo je sebi put do ljudskoga srca, ma koliko otvrdnulo i otupjelo bilo. To čini s nepredvidivom logikom milosrdnog obijača ljudskih brava koji ne otima tuđe, već donosi svoje.

Budnost, na koju poziva Lukin kratak ulomak, nije pripravnost onih spremnih na sva moguća iznenađenja, budući da ljudskom umu nije dano posve razumjeti logiku Božjega djelovanja. Nemoguće je biti spreman za ono što nadilazi našu moć spoznaje, za nešto potpuno neočekivano. Jer, da je kojim slučajem „*domaćin znao u koji čas kradljivac dolazi, ne bi dao prokopati kuće.*“ (Lk 12:40). To je, dakle, budnost onih Bogom iznenađenih. Onih koji dopuštaju da se nešto značajnoga dogodi na nezamisliv ili neprimjetan način. Kao kad sićušna mjerica kvasca podigne ogromnu količinu tijesta, učinivši ga prikladnim za pečenje i gozbu. (usp. Lk 13:20-21) Riječ je o budnosti odvažne predanosti, spremne od Boga prihvatiti sve, pa čak i ono što nam šalje u času kada i ne mislimo da će se takvo što uopće zbiti. I teret i blagoslov, podjednako. Svaki je dan – Dan Gospodnji, ako ga poživimo s takvom spremnošću oslanjanja. Biti budan znači u vjeri računati s Božjom nepredvidljivošću. Nije nam dano znati što nam nosi sutrašnji dan, ali mu ususret idemo s povjerenjem da nikada nismo sami među svojim zidovima, da nećemo ostati zatvoreni i utamničeni u tvrđavi svojega samozadovoljnoga ja. To bi značilo biti u paklu. Lopov naših srdaca je uvijek u nama. Providio je način da nas izgubljene k sebi vrati. Ime mu je – milost Božja. Njoj je dano vladati svime što jest. Na nama je služiti joj. Dopustiti da nas oplijeni
...kao lopov u noći.